

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 120/22
20.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници тужиоца Организације произвођача фонограма Србије ОФПС МБ ..., са седиштем у Београду, Дечанска бр. 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Теодора Драјзера бр. 34, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Игор Симић, адвокат из Земуна, ул. Кларе Цеткин бр. 1ј/7, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 бр 138/20 од 03.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 бр. 138/20 од 03.02.2022. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив бр. 434/15 од 02.12.2015. године, у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу као извршном повериоцу исплати износ од по 15.930,00 динара, оба са законском затезном каматом почев од 26.11.2015. године, па до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу до 12.170,00 динара. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив бр. 434/15 од 02.12.2015. године, у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу на износ од 15.930,00 динара плати законску затезну камату почев од 03.02.2011. године, па до 25.11.2015. године, те да на износ од 15.930,00 динара плати законску затезну камату почев од 25.10.2011. до 25.11.2015. године, као и у делу који се односи на трошкове извршног поступка у износу од 1.800,00 динара и тужбени захтев тужиоца у том делу одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу

накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.900,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући пресуду у ставу првом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у побијајућем делу у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП (Сл. Гласник Р. Србије бр. 72/11 са свим изменама и допунама) и оценио да жалба тужене није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити другим повредама поступка које би биле битне. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена законитост и правилност могу испитати, због чега се неосновано жалбом тужене указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању произлази да је записником о извршеној контроли и евидентирању јавног саопштавања фонограма за 2010. годину бр. ... од ... године, утврђено да је контрола извршена у пословном простору корисника СУР “...” ..., бр. ..., у присуству затеченог конобара .... Контролом је утврђено да је вршено јавно коришћење и саопштавање фонограма преко ТВ апарата, који се налази лево од уласка у локал. У записнику је наведена примедба да затечено лице није упознато да ли је измирена обавеза према ОФПС. У оквиру записника сачињена је службена белешка контролора којом је констатовано да је било гласно саопштавање фонограма са телевизора, што је саопштено запосленом, коме, пошто је одбио да прими записник остављена визит карта контролора. Са контролором је било још једно лице на обуци, те да су пре сачињавања записника попили по кафу и да је у прилогу записника рачун чија се фотокопија види на самом снимку. Из записника о извршеној контроли бр. ... од ... године, произлази да је контрола извршена у СУР “...”на ..., ул. ... бр. ... у присуству, како је наведено запослене ..., да је контролом утврђено јавно коришћење, односно саопштавање фонограма преко радио апарата, а да је запослена изјавила да не зна да ли је власник пријавио коришћење фонограма, док је службеном белешком у оквиру записника констатовано да је остављен контакт телефон, с тим што је записнички констатовано да у башти пословног простора није било музике. Оба записника потписана су од стране контролора ББ, чији је број легитимације 1530. Даље је утврђено да је у једној од ове две контроле када је контролор ББ обучавао млађег колегу искористио начин да дође до ПИБ-а предузетника, на тај начин што је са колегом у локал сео да попију кафу, да су затим узели фискални рачун на коме су били евидентирани ПИБ и матични број. Такође, утврђено је да је висина предметне накнаде као накнаде главног потраживања утврђена из рачуна тужиоца бр. Р 35/11 за 2010. годину од 26.01.2011. године у износу од 15.930,00 динара. а за 2011. годину из рачуна бр. П15250/11 од 17.10.2011. године, такође у износу од 15.930,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца сагласно одредби из члана 127 Закона о ауторском и сродним правима, као и одредаба члана 6 и 15 Тарифе накнадамаза коришћење фонограма, основан, имајући у виду да је током поступка утврђено да је тужена у својој предузетничкој радњи 2010. године и 2011. године, јавно саопштавала фонограме и на њима забележене интерпретације, те како није платила одговарајућу накнаду за 2010. и 2011. године, иста је у обавези да износ накнаде од по 15.930,00 динара за сваку од ове две године плати тужиоцу у складу са горе наведеним законским одредбама. На наведени износ главног потраживања тужена је у обавези да плати камату и то почев од дана подношења предлога за дозволу извршења 26.11.2015. године, па до исплате, све у смислу члана 324 став 2 Закона о облигационим односима. Ово стога што из стања у списима произлази да је тужена као дужник доспела у доцњу тек подношењем предлога за дозволу извршења, јер тужилац није доставио доказ да је опомена пред утужење уручена туженој, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Оцењујући наводе жалбе тужене Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 127 Закона о ауторском и сродним правима, прописано је да произвођач издатог фонограма има право на накнаду за јавно саопштавање фонограма, емитовање и реемитовање фонограма, као и за јавно саопштавање фонограма који се емитује, док је ставом два истог члана прописано да право на накнаду из става један овог члана произвођач фонограма може остварити само преко Организације за колективно остваривање ауторских и сродних права. Према ставу четири истог члана накнада из става један овог члана наплаћује се од корисника у виду јединствене накнаде, а наплата јединствене накнаде врши се у складу са уговором закљученим између организације интерпретатора и организације произвођача фонограма. Чланом 6 став 1 Тарифе о накнади за коришћење фонограма коју од корисника наплаћује ОФПС прописано је да начин коришћења репертоара обухвата и јавно саопштавање којим су обухваћени корисници који обављају своју делатност или на други начин у објектима или другим просторима користе репертоар (ресторани, хотели, ноћни клубови, дискотеке, трговине, тржни центри, спортске хале, стадиони, сајамске хале, превозна средства, школа плеса, фитнес центри и други објекти и простори), док је ставом два истог члана прописано да обавеза накнаде за саопштавање не зависи од начина коришћења, а које може бити директно (коришћење уређаја за репродукцију носача) и индиректно (коришћење радија и тзв. пријемника и других уређаја за репродукцију репертоара који се емитује). Чланом 15 став 1 наведене тарифе прописано је да се накнада за коришћење предметне заштите са репертоара ОФПС путем јавног саопштавања фонограма и јавно саопштавање фонограма који се емитује, одређује у јединственом износу на годишњем нивоу за календарску годину, независно од обима коришћења.

Имајући у виду да је у току првостепеног поступка утврђено да је тужена у својој предузетничкој радњи 2010. и 2011. године, јавно саопштавала фонографе и на њима забележене интерпретације, те да није платила одговарајућу накнаду за 2010. и

2011. годину, чија је висина утврђена на основу рачуна тужиоца бр. ЗР35/11 за 2010. годину од 26.01.2011. године у износу од 15.930,00 динара и за 2011. годину из рачуна бр. 15250/11 од 17.10.2011. године у истом износу, то је правилна одлука првостепеног суда када је одржао на снази решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив бр. 434/15 од 02.12.2015. године, у делу у коме је обавезана тужена АА да тужиоцу Организацији произвођача хонограма Србије ОФПС, као извршном повериоцу исплати износе од по 15.930,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.11.2015. године, а у складу са чланом 127 Закона о ауторском и сродним правима. Правилно је првостепени суд на досуђени износ главног дуга тужилји сагласно одредби члана 324 став 2 ЗОО, тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од дана подношења предлога за дозволу извршења 26.11.2015. године, па до коначне исплате.

Због тога су неосновани наводи жалбе тужене да првостепени суд није на правилан начин утврдио чињенично стање, не поклањајући веру исказу саслушаног сведока ВВ, ... тужене, који је и био најбоље упознат са пословањем киоска брзе хране који је у питању, а да је у потпуности поклатио веру исказу саслушаног сведока ББ, који је непосредно пред суђење упознат са садржином записника, јер се истог није сећао. Наиме, према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на које заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, о рангирању доказа према доказној снази, као и о начину испитивања појединог доказа. Суд према специфичностима конкретног случаја, слободно без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама по правилима логике. Правилној оцени доказа у смислу члана 8 ЗПП претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа сведока, парничних странака у контексту оних чињеница које су суду подобне као релевантне и важне за доношење одлуке. Првостепени суд је поступајући у складу са наведеним овлашћењима навео разлоге из којих није прихватио исказ сведока ВВ, оцењујући га као противречан исказу сведока ББ, контрола ОФПС, али и писаном доказу у списима, односно записнику од 13.12.2010. године са прилогом – фискалним рачуном, из разлога што се према садржини фискалног рачуна може видети да се у локалу продавала кафа, супротно тврдњама наведеног сведока, а што доводи у сумњу и остале његове наводе, односно да се радило о сендвичари, а не о мини кафеу, како је то утврђено у исказу сведока ББ.

Дакле, првостепени суд је дао јасну и разумљиву оцену доказа у смислу одредбе члана 8 ЗПП. При томе, из стања у списима произлази супротно наводима жалбе тужене да је првостепени суд поуздано утврдио да је критичног дана када је сачињен записник за 2010. годину, сачињен фискални рачун за кафу, с обзиром и да је у самом записнику констатовано да су контролори и радник попили по кафу, а и на самом записнику је констатовано да је кориснику у прилог дат рачун. Дакле, из садржине записника о контроли и евидентирању јавног саопштавања фонограма као предметне заштите сродних права за 2010. годину, несумњиво произилази да су критичном

приликом контролор и запослени и млађи колега попили по кафу, због чега се наводима жалбе тужене не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања о извршеној оцени писменог доказа-фискалног рачуна од стране првостепеног суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је иста донета правилном применом одредаба из члана 153 и 154 ЗПП, а које трошкове чине потребни издаци тужиоца за вођење ове парнице, правилно одмерени према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

Како се ни другим наводима жалбе тужене не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, то је овај суд на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучио је као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке, у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер је њена жалба оцењена као неоснована.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић